

Ανωνυμοποιημένο κείμενο

Μετάφραση

C-606/20 – 1

Υπόθεση C-606/20

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

17 Νοεμβρίου 2020

Αιτούν δικαστήριο:

Landgericht Düsseldorf (Γερμανία)

Ημερομηνία της διατάξεως του αιτούντος δικαστηρίου:

9 Νοεμβρίου 2020

Ενάγων και εκκαλών:

EZ

Εναγομένη και εφεσίβλητη:

IBERIA Lineas Aereas de Espana, Sociedad Unipersonal

I.

[παραλειπόμενα]

Landgericht Düsseldorf (πρωτοδικείο του Düsseldorf, Γερμανία)

Διάταξη

Στην ένδικη διαφορά μεταξύ

Του κυρίου EZ, [παραλειπόμενα],

ενάγοντος και εκκαλούντος

[παραλειπόμενα]

κατά

IBERIA Lineas Aereas de Espana, Sociedad Unipersonal, [παραλειπόμενα]
Μαδρίτη, Ισπανία,

εναγομένης και εφεσίβλητης

[παραλειπόμενα]

το εικοστό δεύτερο πολιτικό τμήμα του Landgericht Düsseldorf (πρωτοδικείου του Düsseldorf, Γερμανία)

κατόπιν επ' ακροατηρίου διαδικασίας που διεξήχθη στις 23.10.2020

[παραλειπόμενα]

εκδίδει την ακόλουθη διάταξη: [σελ. 2 του πρωτοτύπου]

Αναστέλλει τη διαδικασία.

Σύμφωνα με το άρθρο 267, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', και τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, υποβάλλει ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης το ακόλουθο ερώτημα προς ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης:

Έχει το άρθρο 20, πρώτη περίοδος, της συμβάσεως για την ενοποίηση ορισμένων κανόνων στις διεθνείς αεροπορικές μεταφορές, που συνήφθη στο Μόντρεαλ στις 28.05.1999, υπεγράφη από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα στις 09.12.1999, εγκρίθηκε επ' ονόματί της με την απόφαση 2001/539/EK του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 2001, και τέθηκε σε ισχύ στις 28.06.2004, την έννοια ότι ο μεταφορέας απαλλάσσεται, πλήρως ή εν μέρει, από την ευθύνη του λόγω απώλειας αποσκευών σύμφωνα με το άρθρο 17, παράγραφος 2, της συμβάσεως του Μόντρεαλ, όταν ο επιβάτης, χωρίς να το δηλώσει στον μεταφορέα, μεταφέρει στις αποσκευές του που παραδίδονται στον τελευταίο, αντί να τις μεταφέρει στη χειραποσκευή, καινούργιες ή σχεδόν καινούργιες ηλεκτρονικές συσκευές, όπως μία ψηφιακή κάμερα, μία ταμπλέτα (IPad) και ασύρματα ακουστικά, μολονότι η μεταφορά των συσκευών αυτών στη χειραποσκευή του ήταν και ευχερής και εύλογα αναμενόμενη;

Σκεπτικό:

I.

Ο [παραλειπόμενα] ενάγων και νυν εκκαλών ΕΖ αξιώνει από την εναγομένη και νυν εφεσίβλητη αεροπορική εταιρία IBERIA Lineas Aeras de Espana, S.A., Operadora, Sociedad Unipersonal την καταβολή αποζημίωσης δυνάμει της συμβάσεως του Μόντρεαλ λόγω απώλειας αποσκευών.

Ο ενάγων και νυν εκκαλών έκανε κράτηση για μια πτήση της εναγομένης που αναχωρούσε στις 29.12.2018 από το Düsseldorf για την πόλη του Παναμά μέσω Μαδρίτης [παραλειπόμενα]. Κατά την αναχώρηση της πτήσης από τον

αερολιμένα του Düsseldorf, ο ενάγων παρέδωσε στον μεταφορέα έναν ταξιδιωτικό σάκο. Χειραποσκευή δεν είχε. Στις αποσκευές που παραδόθηκαν στον μεταφορέα, εκτός από ρουχισμό κ.λπ., περιλαμβάνονταν και τα εξής αντικείμενα: **[σελ. 3 του πρωτοτύπου]**

- Μία ψηφιακή φωτογραφική μηχανή αυτόματης λήψης, μάρκας Sony, μοντέλο DSX-RX 100 II, της οποίας η αγοραστική αξία ανερχόταν τότε σε 674,10 € και η οποία είχε αγοραστεί καινούργια το καλοκαίρι του 2018
- Μία ταμπλέτα, μάρκας Apple, μοντέλο iPad, κυψελοειδή με εσωτερικό αποθηκευτικό χώρο 128 GB, χρώματος γκρι, της οποίας η αγοραστική αξία ανερχόταν τότε σε 512,10 € και η οποία είχε αγοραστεί καινούργια τον Ιούνιο του 2018
- Ένα ζεύγος ασύρματων ακουστικών κεφαλής, μάρκας Beats by Dr. Dre, χρώματος θαμπού μαύρου, των οποίων η αγοραστική αξία ανερχόταν τότε σε 314,91 € και είχαν αγοραστεί καινούργια τον Οκτώβριο του 2018

Ο ενάγων και νυν εκκαλών εύκολα θα μπορούσε να μεταφέρει τα ως άνω αντικείμενα στη χειραποσκευή του. Δεν το έπραξε όμως, διότι μέχρι τότε συνήθιζε να μεταφέρει τέτοιου είδους αντικείμενα στις αποσκευές που παρέδιδε στον εκάστοτε αερομεταφορέα, ενώ δεν του είχε τύχει ποτέ να απολεσθούν οι αποσκευές του.

Το περιεχόμενο του ταξιδιωτικού σάκου (είδη ρουχισμού, φωτογραφική μηχανή, ταμπλέτα και ακουστικά) ήταν συνολικής αξίας 2.268,10 €. Ο ενάγων και νυν εκκαλών αξιώνει την αποκατάσταση αυτής της ζημίας μέχρι το όριο ευθύνης του μεταφορέα βάσει του άρθρου 22, παράγραφος 2, της συμβάσεως του Μόντρεαλ, το οποίο ανέρχεται σε 1.288 Ειδικά Τραβηκτικά Δικαιώματα που αντιστοιχούν στο ποσό των 1.383,00 €.

Με απόφασή του που εκδόθηκε στις 24.1.2020 [παραλειπόμενα] το ειρηνοδικείο έκανε μερικώς δεκτή την αγωγή αποζημίωσης λόγω απώλειας αποσκευών επιδικάζοντας μόνον το ποσό των 720,47 €, ενώ την απέρριψε ως προς την ψηφιακή φωτογραφική μηχανή, το iPad και τα ασύρματα ακουστικά.

Αιτιολόγησε δε την απόφασή του με το σκεπτικό ότι σύμφωνα με το άρθρο 20, πρώτη περίοδος, της συμβάσεως του Μόντρεαλ, ο ενάγων ήταν αποκλειστικά υπαίτιος για την απώλεια των ανωτέρω συσκευών, με συνέπεια να μη δικαιούται αποζημίωση για αυτές λόγω απώλειας αποσκευών. Τούτο διότι, κατά την εκτίμηση του ειρηνοδικείου, τα ανωτέρω αντικείμενα (φωτογραφική μηχανή, ταμπλέτα, ακουστικά κεφαλής), που διατηρούσαν σχεδόν στο σύνολό της την αρχική τους αγοραστική αξία η οποία δεν ήταν αμελητέα, αποτελούν «τιμαλφή». Στο πλαίσιο λοιπόν των σύγχρονων μαζικών αεροπορικών μεταφορών, οι επιβάτες πρέπει πάντοτε να λαμβάνουν υπόψη το ενδεχόμενο της απώλειας των

αποσκευών τους και επομένως οφείλουν να μεταφέρουν μονίμως στη χειραποσκευή τους αντικείμενα αυτού του είδους.

Κατά της πρωτόδικης απόφασης της 24.1.2020 που του επιδόθηκε στις 5.2.2020, ο ενάγων [παραλειπόμενα] άσκησε παραδεκτή και εμπρόθεσμη έφεση η οποία **[σελ. 4 του πρωτοτύπου]** [παραλειπόμενα] [δικονομικές διατυπώσεις] στηρίζεται σε λόγους που προβάλλονται νομότυπα και εμπρόθεσμα.

Στην κατ' έφεση δίκη, ο ενάγων και νυν εκκαλών υποστηρίζει ότι το ειρηνοδικείο προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία της διάταξης του άρθρου 20, πρώτη περίοδος, της συμβάσεως του Μόντρεαλ. Η ερμηνεία της διάταξης αυτής πρέπει να γίνει υπό το πρίσμα των σκοπών της συμβάσεως του Μόντρεαλ, που είναι η προστασία των συμφερόντων του καταναλωτή και η επίτευξη θεμιτής ισορροπίας συμφερόντων. Στη σημερινή εποχή, κατά την άποψη του εκκαλούντος, ηλεκτρονικές συσκευές όπως ψηφιακές κάμερες, ταμπλέτες και ακουστικά κεφαλής δεν αποτελούν πια «τιμαλφή», αλλά απλά «καθημερινά αντικείμενα» τα οποία χρησιμοποιούνται όλη μέρα ενώ δεν έχουν κάποια ιδιαίτερα μεγάλη αξία, επιπλέον δε, η διάρκεια ζωής τους πολύ συχνά είναι σύντομη έως μέτρια. Ηλεκτρονικές συσκευές αυτού του είδους πρέπει να αντιμετωπίζονται όπως τα είδη ένδυσης, τα γυαλιά ηλίου και άλλα παρόμοια αντικείμενα, τα οποία επίσης μεταφέρονται στις αποσκευές που παραδίδονται στον αερομεταφορέα.

Επομένως, ο εκκαλών ζητεί στην κατ' έφεση δίκη να μεταρρυθμιστεί η πρωτόδικη απόφαση της 24.1.2020 και να του επιδικαστεί επιπλέον αποζημίωση ποσού 662,53 € για την απώλεια των ανωτέρω αντικειμένων.

II.

Η εναγομένη και νυν εφεσίβλητη ζητεί να απορριφθεί η έφεση και υποστηρίζει ότι ορθώς έκρινε την υπόθεση η πρωτόδικη απόφαση.

Η ευδοκίμηση της έφεσης εξαρτάται σε καθοριστικό βαθμό από την απάντηση στο προδικαστικό ερώτημα που διατυπώνεται ανωτέρω.

Ειδικότερα:

1.

Ο κανονισμός (ΕΚ) 2027/97 θέτει σε εφαρμογή τις σχετικές διατάξεις της συμβάσεως του Μόντρεαλ σε ό,τι αφορά την ευθύνη των αερομεταφορέων για την αεροπορική μεταφορά των επιβατών και των αποσκευών τους **[σελ. 5 του πρωτοτύπου]** εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Όπως προκύπτει από το άρθρο 3, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας, η ευθύνη των αερομεταφορέων της Ένωσης έναντι των επιβατών για τους ίδιους και για τις αποσκευές τους διέπεται από το σύνολο των διατάξεων της συμβάσεως του Μόντρεαλ. Η σύμβαση του Μόντρεαλ υπεγράφη από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα στις 09.12.1999 και εγκρίθηκε επ' ονόματί της από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 5.4.2001. Στις 28.6.2004 τέθηκε σε ισχύ για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Επειδή λοιπόν από την

ημερομηνία αυτή και εξής η σύμβαση του Μόντρεαλ αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της έννομης τάξης της Ένωσης, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι αρμόδιο να αποφαινεται προδικαστικώς επί της ερμηνείας της (πρβλ. ΔΕΕ, απόφαση της 19.12.2019, C-532/18, [EU:C:2019:1127], σκέψεις 29 επ.).

2.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι δυνάμει του άρθρου 17, παράγραφος 2, της συμβάσεως του Μόντρεαλ ο ενάγων και νυν εκκαλών έχει αξίωση αποζημίωσης κατά της εναγομένης και νυν εφεσίβλητης ως αερομεταφορέα, λόγω απώλειας των αποσκευών του αφότου τις παρέδωσε στη θυρίδα ελέγχου εισιτηρίων και αποσκευών του αερολιμένα του Düsseldorf στις 29.12.2018. Οι διάδικοι διαφωνούν μόνον ως προς το εάν ο ενάγων και νυν εκκαλών είναι σύμφωνα με το άρθρο 20, πρώτη περίοδος, της συμβάσεως του Μόντρεαλ αποκλειστικά υπαίτιος για την απώλεια της ψηφιακής φωτογραφικής μηχανής, της ταμπλέτας και των ακουστικών που βρίσκονταν στην απολεσθείσα αποσκευή του, διότι, αντί να μεταφέρει τις εν λόγω συσκευές στη χειραποσκευή του, τις είχε τοποθετήσει στην αποσκευή που παρέδωσε στον μεταφορέα.

Κατά το άρθρο 20, πρώτη περίοδος, της συμβάσεως του Μόντρεαλ, ο μεταφορέας απαλλάσσεται πλήρως ή εν μέρει από την ευθύνη του για απώλεια αποσκευών εάν και στο μέτρο που τυχόν αποδείξει ότι τη ζημία προξένησε, ή συνετέλεσε σε αυτήν, αμέλεια ή άλλη επιβλαβής πράξη ή παράλειψη του προσώπου που ζητεί την επανόρθωση.

Επομένως, καθοριστική για τη διάγνωση της ένδικης διαφοράς είναι η ερμηνεία της ανωτέρω διάταξης, καθόσον για την απαλλαγή του αερομεταφορέα από την ευθύνη του λόγω συντρέχοντος πταίσματος του επιβάτη προϋποθέτει ότι «η ζημία προκλήθηκε, από ή συνετέλεσε σ' αυτήν, αμέλεια ή άλλη επιβλαβή πράξη ή παράλειψη» του επιβάτη. [σελ. 6 του πρωτοτύπου]

Οι έννοιες που περιέχονται στη σύμβαση του Μόντρεαλ πρέπει να ερμηνεύονται με ομοιόμορφο και αυτοτελή τρόπο, όπερ συνεπάγεται ότι κατά την ερμηνεία τους δεν είναι δυνατόν να λαμβάνεται υπόψη το ποικίλο περιεχόμενο που μπορεί να έχει δοθεί σε αυτές στα εσωτερικά δίκαια των κρατών μελών της Ένωσης, αλλά πρέπει να εφαρμόζονται οι ερμηνευτικοί κανόνες του γενικού διεθνούς δικαίου που είναι δεσμευτικοί για την Ένωση. Ως προς το ζήτημα αυτό, το άρθρο 31 της συμβάσεως της Βιέννης, της 23ης Μαΐου 1969, περί του δικαίου των συνθηκών, που κωδικοποιεί τους κανόνες του γενικού διεθνούς δικαίου οι οποίοι δεσμεύουν την Ένωση, προβλέπει ότι οι συνθήκες πρέπει να ερμηνεύονται με καλή πίστη, σύμφωνα με τη συνήθη έννοια που αποδίδεται στους όρους τους σε συνάρτηση με τα συμφραζόμενα, και υπό το πρίσμα του αντικειμένου και του σκοπού τους (πρβλ. ΔΕΕ, απόφαση της 19.12.2019, C-532/18, [EU:C:2019:1127], σκέψεις 31 επ.).

Κατά το τρίτο εδάφιο του προοιμίου της συμβάσεως του Μόντρεαλ, τα συμβαλλόμενα κράτη, έχοντας επίγνωση του γεγονότος ότι «είναι σημαντικό να

εξασφαλισθεί η προστασία των συμφερόντων του καταναλωτή στις διεθνείς αεροπορικές μεταφορές και ότι χρειάζεται δίκαιη αποζημίωση με βάση την αρχή της επανόρθωσης», αποφάσισαν να καθιερώσουν σύστημα αντικειμενικής ευθύνης των αερομεταφορέων. Εντούτοις, η εφαρμογή του εν λόγω συστήματος αντικειμενικής ευθύνης προϋποθέτει, όπως προκύπτει και από το πέμπτο εδάφιο του προοιμίου της συμβάσεως του Μόντρεαλ, την επίτευξη «θεμιτή[ς] ισορροπία[ς] συμφερόντων», ιδίως των συμφερόντων των αερομεταφορέων και των συμφερόντων των επιβατών (πρβλ. ΔΕΕ, απόφαση της 19.12.2019, C-532/18, [EU:C:2019:1127], σκέψη 36).

Προκειμένου λοιπόν να επιτευχθεί η ισορροπία αυτή, η σύμβαση του Μόντρεαλ προβλέπει, σε ορισμένες περιπτώσεις, την απαλλαγή του μεταφορέα από την ευθύνη. Πράγματι, το άρθρο 20 της συμβάσεως προβλέπει ότι, εάν ο μεταφορέας αποδείξει ότι τη ζημία προξένησε, ή συνετέλεσε σε αυτήν, αμέλεια ή άλλη επιβλαβής πράξη ή παράλειψη του επιβάτη, απαλλάσσεται πλήρως ή εν μέρει από την ευθύνη του έναντι του επιβάτη αυτού. Τα όρια αυτά καθιστούν δυνατή την ευχερή και ταχεία αποζημίωση των επιβατών χωρίς να επιβάλλουν στους αερομεταφορείς υποχρέωση για αποκατάσταση με ιδιαίτερος επαχθή χαρακτήρα, δυσχερώς προσδιοριζόμενη ή υπολογιζόμενη, και η οποία ενδέχεται να προκαλεί κινδύνους ή παράλυση της οικονομικής δραστηριότητάς τους (πρβλ. ΔΕΕ, όπ.π., σκέψεις 39 επ.). **[σελ. 7 του πρωτοτύπου]**

Για τον λόγο αυτόν, η προϋπόθεση του άρθρου 20, πρώτη περίοδος, της συμβάσεως του Μόντρεαλ, κατά την οποία ο αερομεταφορέας απαλλάσσεται από την ευθύνη του υπό την προϋπόθεση ότι «η ζημία προκλήθηκε, από ή συνετέλεσε σ' αυτήν, αμέλεια ή άλλη επιβλαβή πράξη ή παράλειψη» του επιβάτη, πρέπει να ερμηνευθεί με βάση τη συνήθη έννοια των όρων και υπό το πρίσμα της γενικής οικονομίας της συμβάσεως του Μόντρεαλ, λαμβανομένου παράλληλα υπόψη του αντικειμένου και του σκοπού αυτής, που συνίσταται τόσο στην εξασφάλιση υψηλού επιπέδου προστασίας των συμφερόντων του καταναλωτή, όσο και στην επίτευξη «θεμιτή[ς] ισορροπία[ς] συμφερόντων» μεταξύ των συμφερόντων των αερομεταφορέων και των συμφερόντων των επιβατών.

Κατά τη συνήθη έννοια του όρου, η συνδρομή οικείου πταίσματος τουλάχιστον εξ αμελείας που προκάλεσε τη ζημία λόγω απώλειας αποσκευών προϋποθέτει ότι ο ζημιωθής δεν έχει επιδείξει την απαιτούμενη από τις περιστάσεις επιμέλεια.

Η θέση που διατυπώνεται τόσο στη νομολογία των γερμανικών δικαστηρίων όσο και στη γερμανική νομική θεωρία είναι ότι στο πλαίσιο των σύγχρονων μαζικών αεροπορικών μεταφορών ο επιβάτης οφείλει πάντοτε να λαμβάνει υπόψη το ενδεχόμενο της απώλειας των αποσκευών που παραδίδονται στον αερομεταφορέα, με συνέπεια η επιλογή του να μεταφέρει τιμαλφή αντικείμενα στις κατά τα ανωτέρω παραδιδόμενες αποσκευές, αντί να τα μεταφέρει στη χειραποσκευή του, να συνιστά κατ' αρχήν σοβαρή παράβαση της υποχρέωσής του προς επίδειξη της συνήθους επιμέλειας που επιδεικνύει στις δικές του υποθέσεις, σύμφωνα με το άρθρο 20, πρώτη περίοδος, της συμβάσεως του Μόντρεαλ [παραλειπόμενα]. Ως εκ τούτου, τα γερμανικά δικαστήρια έχουν κάνει

δεκτό, επί παραδείγματι, ότι υπήρχε συντρέχον πταίσμα του επιβάτη ο οποίος μετέφερε ακριβό φωτογραφικό εξοπλισμό [παραλειπόμενα] στην αποσκευή που παρέδωσε στον μεταφορέα, μολονότι ήταν δυνατόν και εύλογα αναμενόμενο να μεταφέρει τον ως άνω εξοπλισμό στη χειραποσκευή του, η δε αποσκευή που παραδόθηκε απωλέσθη.

Το δικάζον τμήμα εκτιμά ότι δεν ανακύπτει ζήτημα ερμηνείας για τις καταστάσεις στις οποίες ο επιβάτης μεταφέρει κλασικά τιμαλφή, όπως μετρητά, μετοχές, κοσμήματα κ.λπ. στην [σελ. 8 του πρωτοτύπου] αποσκευή που παραδίδεται στον μεταφορέα αντί να τα μεταφέρει στη χειραποσκευή του. Στις περιπτώσεις αυτές είναι κατά κανόνα προφανής η συνδρομή οικείου πταίσματος του επιβάτη η οποία συνεπάγεται τη μερική ή πλήρη απαλλαγή του μεταφορέα από την ευθύνη του [παραλειπόμενα]. Ωστόσο, στις περιπτώσεις μεταφοράς ηλεκτρονικών συσκευών, όπως εν προκειμένω, χρειάζεται διαφορετική προσέγγιση στο ζήτημα του συντρέχοντος πταίσματος.

Πολλές ηλεκτρονικές συσκευές, όπως έξυπνα τηλέφωνα, ταμπλέτες, φορητοί υπολογιστές, ψηφιακές κάμερες κ.λπ., τα τελευταία χρόνια έχουν εξελιχθεί πλέον σε «είδη καθημερινής χρήσης» για μεγάλες ομάδες πληθυσμού και η χρήση τους έχει γνωρίσει ευρεία εξάπλωση. Οι δε τιμές των ηλεκτρονικών συσκευών πέφτουν διαρκώς τις τελευταίες δεκαετίες, παρά τη σταθερή τεχνολογική τους εξέλιξη. Μεγάλος αριθμός ανθρώπων χρησιμοποιεί σχεδόν καθημερινά συσκευές αυτού του είδους. Ακόμη και αν πολλές φορές οι τιμές για την αγορά καινούργιων αντίστοιχων συσκευών –όπως αποδεικνύεται και από την υπό κρίση περίπτωση– φτάνουν στο ύψος των 1.000,00 €, συχνά η διάρκεια ζωής και χρήσης αυτών είναι περιορισμένη, ενώ εξίσου γρήγορα επέρχεται και η μείωση της αγοραστικής τους αξίας ως μεταχειρισμένες. Ως εκ τούτου, μεγάλο τμήμα του πληθυσμού δεν αντιμετωπίζει ως τιμαλφή τις ηλεκτρονικές συσκευές αυτού του είδους. Με βάση την αντιμετώπιση αυτή λοιπόν, θα μπορούσε να γίνει δεκτό ότι η συμπεριφορά του ενάγοντος και νυν εκκαλούντος (απόθεση της κάμερας, της ταμπλέτας και των ακουστικών στην αποσκευή που παρέδωσε στον μεταφορέα) δεν μπορεί να εκληφθεί ως συντρέχον πταίσμα και ότι θα πρέπει να του επιδικαστεί το σύνολο της αποζημίωσης για τις ανωτέρω απολεσθείσες συσκευές.

Ωστόσο, ειδικά η αξία των καινούργιων ηλεκτρονικών συσκευών –όπως καταδεικνύεται από την υπό κρίση υπόθεση– δεν είναι διόλου αμελητέα. Ηλεκτρονικές συσκευές, όπως έξυπνα τηλέφωνα, ψηφιακές κάμερες, ταμπλέτες και ακουστικά, συχνά είναι μικρές και εύχρηστες και παρέχουν τη δυνατότητα στους επιβάτες να τις μεταφέρουν στη χειραποσκευή τους εύκολα. Επιπλέον, είναι πλέον γεγονός ότι στο πλαίσιο των σύγχρονων μαζικών αεροπορικών μεταφορών οι απώλειες αποσκευών αποτελούν ένα σύννηθες και τακτικό φαινόμενο, το οποίο σε γενικές γραμμές δεν πρέπει ποτέ να αποκλείεται από τους επιβάτες. Προκειμένου λοιπόν να επιτευχθεί η θεμιτή ισορροπία συμφερόντων μεταξύ των συμφερόντων των επιβατών, οι οποίοι άλλωστε απολαμβάνουν τα πλεονεκτήματα των σύγχρονων μαζικών αεροπορικών μεταφορών, και των συμφερόντων των αερομεταφορέων, θα μπορούσε εύλογα να αναμένεται ότι η μεταφορά τέτοιων αντικειμένων γίνεται πάντοτε στις χειραποσκευές των

επιβατών, ούτως ώστε [σελ. 9 του πρωτοτύπου] οι αεροπορικές εταιρίες να μη διατρέχουν τον κίνδυνο καταβολής υψηλών οικονομικών αποζημιώσεων σε περίπτωση απώλειας αποσκευών.

Το ως άνω ζήτημα δεν έχει αποσαφηνιστεί ακόμη –κατά τα φαινόμενα– από απόψεως ενωσιακού δικαίου, το δε αιτούν δικαστήριο δεν είναι σε θέση να αποφανθεί επί της ορθής ερμηνείας και κρίνει ότι οφείλει να υποβάλει το εν λόγω ερώτημα ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης σύμφωνα με το άρθρο 267, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', και τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, προς έκδοση προδικαστικής αποφάσεως.

III.

Λόγω της υποβολής αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το αιτούν δικαστήριο διέταξε την αναστολή της διαδικασίας κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 148 του ZPO (γερμανικού κώδικα πολιτικής δικονομίας).

[παραλειπόμενα]